

Josephine kísétál egy Krúdy-regényből

A félcipője olyan nyelven beszélt,
mint tavaszkor a szarkaláb.
A bokájában szerelem útjain való vándorlás.
A lábszára harangnyelv, amely a selyemfalakon
az örök nászhoz csenget.
A dereka izgékony, mint a kőrishogárnak az öve.
A két keblén merengve könyökölhet
öreg és ifjú tudós, mint földgolyón.
És az arca tündöklő, mint az első hó,
amely az ablak előtt elsuhan.
Hosszú szempillái seprők, amelyekkel útjában
elsöpörgeti a bánat sárga faleveleit.
Haja fekete göndörülésébe álmok,
ábrándok vannak elhelyezve,
és hosszú ez a haj, mint a lajtorja,
amelyen Jákob az égbe ment.
Az orra kissé hajlott, mint a vitorla.
Vértelen, keskeny ajkán ama bánatos jel,
az ajkakra költözött Vénusz-öv.
És valami drágalátos hervatagság az arcon,
amely csak madárlépésnyi nyom.
Hangfogóval tompított zenéjű szív.
És a hangjában a melankólia fanyar méze.
– Hol jártál annyi idő óta, kedves kis barátom?

Látjátok, íme, vagyunk

Hullámot lök, fényeskedik
húsomba, csontjaimba.
A hajamból kilobog.
Lélegzi a levegő.

Ó, emberiségre való
szelek medrében állok.
Kő közt zöld szikra. Ige
világlík a világból.

Ó, a sejteket sejtető.
A lét grammatikája
Sarkcsillagig kinyílik.
Látjátok, íme, vagyunk.